

แนวทางการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี
ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์

The Guidelines for Promoting English in OTOP Tourism Community
of Nong Nom Wua Sub-District, Lat Yao District, Nakhon Sawan Province

ธนาภัสร์ สนธิรักษ์¹

Thanaphat Sonthirak

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์โดยมีส่วนร่วมของชุมชน และ 2) เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษแก่ชุมชนเพื่อใช้ในการสื่อสารภายในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว มีกลุ่มให้ข้อมูลหลักคือ ผู้บริหารในชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สภาวัฒนธรรม คนในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถีในตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสนทนากลุ่ม และการอบรมเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่า ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีความพร้อมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีแหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ ขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่บ่งบอกเอกลักษณ์ชุมชน ด้านการท่องเที่ยวมีการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่เดิมและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ใหม่โดยใช้ภาษาอังกฤษในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชุมชน มีการตระหนักคุณค่า สร้างจิตสำนึกการจัดการทุนและทรัพยากรในชุมชน การสืบสานขนบธรรมเนียมและประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น การอบรมความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ส่วนแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมได้มีการจัดตั้งคณะทำงาน การประสานความร่วมมือของทุกภาคส่วน การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร การจัดระบบข้อมูลด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน แนวทางในการส่งเสริมภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์คนในชุมชนคือต้องการความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงมีการอบรมให้ความรู้ทักษะทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้กับชุมชนท่องเที่ยวเมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมาในชุมชนเป็นการเตรียมไว้ล่วงหน้า

คำสำคัญ: การใช้ภาษาอังกฤษ, ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
อีเมล Phattadon43@hotmail.com

Assistant Professor at Foreign Language Division, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Nakhon Sawan Rajabhat University. Email: Phattadon43@hotmail.com

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the guidelines for promoting English in OTOP Tourism Community of Nong Nom Wua Sub-District, Lat Yao District, Nakhon Sawan Province by participation of the community and 2) to develop language skills English for the community for use in communication within the community. Key Informants were executives, sub-district leaders, village headman, cultural council and people in OTOP Tourism Community of Nong Nom Wua Sub-District, Lat Yao District, Nakhon Sawan Province. In-depth interview, form Participatory observation, Group conversation, and workshop were used. The findings are as follows: Potential of cultural tourism management is ready for cultural tourism management. There is a source to learn history, Life style, Customs, traditions and local wisdom that indicate community identity. Tourism has developed the existing learning resources and developed new learning resources using English to promote tourism and use English to communicate in the community and realized the value create awareness of the management of capital and resources in the community. Heritage and traditions and local wisdom Training of knowledge in English for use in communication in the tourism community. Collaboration of all sectors Information system management, Organizing folk culture information systems, Guidelines for promoting English from interviews with people in the community are needed knowledge and skills in using English for communication. Therefore, there is a training to educate English communication skills to be used with tourism communities when foreign tourists come to visit the community in advance.

Keywords: Using English, OTOP Tourism Community

บทนำ

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: WTO) คาดการณ์แนวโน้มของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลกในปี พ.ศ.2556 และปี พ.ศ.2563 ว่าจะมีนักท่องเที่ยวถึง 1,006 ล้านคน และ 1,561 ล้านคน โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.15 ต่อปี และคาดการณ์ต่อไปอีกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวที่มายังภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกจะมีถึง 397 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2563 เพิ่มขึ้นคิดเป็น ร้อยละ 6.55 ต่อปี (พจนา บุญคุ้ม, 2556: 12) การท่องเที่ยวของไทยมีอัตราการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 5.7 ต่อปีซึ่งสูงกว่าอัตราการขยายตัวของการท่องเที่ยวโลก (4.20%) จากการจัดลำดับประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติมากที่สุด 40 อันดับแรกของโลก ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากเป็นอันดับที่ 21 ของโลก การพยากรณ์คาดว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาประเทศไทยจะเพิ่มขึ้นจาก 8.59 ล้านคนในปี พ.ศ. 2542 เป็น 9.43 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2543 ในปี พ.ศ. 2544 มีจำนวนนักท่องเที่ยว

ชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยว 10.6 ล้านคน และมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 20.3 ล้านคน ในปีพ.ศ.2555 และในปี พ.ศ.2556 มี 23.1 ล้านคน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556: 24)

ปัจจุบันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการกำหนดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและชนบทรรมนิยม วิถีชีวิตไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวที่จะสามารถเพิ่มสมรรถนะและขีดของการแข่งขันของประเทศไทยต่อประเทศคู่แข่งได้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2556 ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ในหัวข้อยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ฟื้นฟูและรักษาสภาพแวดล้อมชุมชน ศิลปวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้คือเพื่อเป็นการเกื้อหนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจชุมชน โดยรักษาสภาพแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปกรรม โบราณคดี เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและใช้ผังเมืองเป็นกลไก ประสานการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองให้เกิดความน่าอยู่และยั่งยืน (ชาชีวิวัฒน์ ศรีแก้ว, 2554: 71) การท่องเที่ยวได้ถูกกล่าวถึงในฐานะของธุรกิจการค้าบริการที่มีศักยภาพที่สามารถช่วยขยายการจ้างงาน การกระจายรายได้ และการหารายได้จากเงินตราต่างประเทศ และได้ถูกบรรจุให้เป็น “แนวทางเร่งด่วนในการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม” ในประเทศไทยได้มีการจัดลำดับศักยภาพด้านการท่องเที่ยวระดับจังหวัด การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นรูปธรรมการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งซึ่งเน้นความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมรดกประเพณีที่สืบทอดต่อ ๆ กันมา และวัฒนธรรมที่ดึงดูดความสนใจ โดยสิ่งที่ดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวนั้นมีหลายอย่างประกอบด้วยวิถีชีวิต พิพิธภัณฑสถาน การแสดง แหล่งโบราณคดี ศิลปะละคร การแสดงดนตรีสากลและดนตรีพื้นบ้าน ประเพณี พิธีกรรมทางศาสนา หัตถกรรมงานฝีมือ และการกระทำอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม (จุฑามาศ คงสวัสดิ์, 2550: 1) ดังนั้นวัฒนธรรมที่นำมาใช้ประโยชน์ในการท่องเที่ยวจึงมีความหมายรวมถึงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ได้แก่ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์โบราณ วัตถุโบราณสถาน ศิลปวัตถุ พิพิธภัณฑสถาน ลักษณะการประกอบอาชีพที่มีความโดดเด่น สถานที่แสดงทางด้านชนบทรรมนิยมประเพณี การละเล่นพื้นเมือง งานหัตถกรรม และสินค้าในท้องถิ่นต่าง ๆ ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ เป็นต้น

ความสำคัญของภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทยและคนทั่วโลกไปแล้ว มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวีและภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือหนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่าง ๆ ฯลฯ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกมาในปัจจุบัน ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งพูดและเขียนเสริมเข้าไปด้วยอีก โอกาสที่จะหางานก็จะไม่จำกัดแค่ในประเทศไทยเท่านั้น ถ้าท่านเป็นคนหนึ่งที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ท่านคงจะไม่ปฏิเสธได้ถึงสิทธิพิเศษที่ท่านมีเหนือคนอื่นที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ด้วยเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทำให้โลกของเราแคบลงไปจนদ্ตาทุกวันนี้ท่านสามารถรับรู้ข่าวสารหรือติดต่อกับเพื่อนต่างชาติได้ภายในเสี้ยววินาที ท่านจะไม่เข้าถึงสิทธิพิเศษเหล่านี้เลย ถ้าท่านไม่รู้ภาษาอังกฤษ ระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของไทยหลายท่านอาจจะบอกว่าประเทศไทยเราก็ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมานานแล้ว แต่ทำไมคนไทยถึงพูดภาษาอังกฤษสู้คนฟิลิปปินส์ไม่ได้เลย นั่นก็เพราะว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการของเรายังไม่ได้เน้นการพูดภาษาอังกฤษ จะเน้นแต่หลักไวยากรณ์ คำแปล และการ

อ่านเพื่อความเข้าใจและให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นส่วนใหญ่ สิ่งที่จะต้องปรับปรุงอย่างมากในระบบการเรียนภาษาอังกฤษของไทยเราคือการเน้นการพูดออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงพยัญชนะแต่ละตัว การเน้นเสียงหนักเบา ซึ่งจะต้องมีสื่อช่วยสอนที่เป็นมัลติมีเดีย คือ มีทั้งภาพ เสียง และตัวหนังสือ ให้ด้วย แทนระบบเก่าที่มีแต่ตัวหนังสือเท่านั้น ทำให้การออกเสียงตามคำอ่านที่เขียนในตำราหรือพจนานุกรมที่ผิด ๆ เช่นคำว่า cat ในพจนานุกรมอังกฤษไทยจะเขียนคำอ่านเป็น แคท ซึ่งแปลมาจากคำอ่านพจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ ทำให้คนไทยเข้าใจว่าไม่ต้องออกเสียงตัว t ที่อยู่ตอนท้ายด้วย น่าจะเขียนคำอ่านเป็น แคท-ถึ (ออกเสียง ถึ เบา ๆ) แต่ถ้าเราจัดทำสื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย เด็กก็จะได้ยินทั้งเสียงที่ถูกต้อง ได้เห็นภาพ และตัวหนังสือด้วย ซึ่งทำได้ไม่ยากและต้นทุนก็ไม่มาก การเรียนของเด็กก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต, 2561)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีจุดมุ่งหมายให้ความรู้ ความภาคภูมิใจเกี่ยวกับลักษณะวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดีและสถานที่ต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยเกี่ยวเนื่องกับความเป็นอยู่ของสังคม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2542: 5) วัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับการท่องเที่ยว อาทิ โบราณวัตถุ โบราณสถาน แหล่งประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญทางศาสนา งานศิลปกรรม สถาปัตยกรรม นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ งานเทศกาลและประเพณี งานศิลปหัตถกรรม และสินค้าของที่ระลึก รวมถึงวิถีชีวิตและอัตลักษณ์ของประชาชนในท้องถิ่น มีการจัดการท่องเที่ยว โดยชุมชนเน้นให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกำหนดทิศทางบนฐานจิตความรู้รักเป็นเจ้าของทรัพยากรและเป็นผู้มีส่วนได้เสีย โดยการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้เป็นต้นทุนหรือปัจจัยในการจัดการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม และพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชน ให้มีความรู้ความสามารถ การตัดสินใจ การวางแผน การดำเนินงาน การสรุปบทเรียน เน้นให้เกิดความยั่งยืน เกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น และความสามารถในการรองรับของธรรมชาติเป็นสำคัญ (สินธุ์ สโรบล, 2546: 12)

รัฐบาลปัจจุบันมีนโยบายลดความเหลื่อมล้ำของสังคมที่มุ่งเน้นสร้างรายได้และความเจริญ ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ โดยให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการร่วมกับภาครัฐ เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินงานโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ที่เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ในทุกภูมิภาคทั่วประเทศ โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการระดับประเทศ คือ คณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ (กอ.นตผ.) เป็นผู้ขับเคลื่อน และมอบหมายให้กรมการพัฒนาชุมชนเป็นผู้รับผิดชอบหลักส่งเสริมการดำเนินงาน OTOP จนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 16 ปี โดยร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ สนับสนุนส่งเสริมยกระดับผลิตภัณฑ์และพัฒนาช่องทางการตลาดที่หลากหลายเพื่อให้ขายได้ มุ่งปรับตัวสู่การค้าแบบสากล ทำให้ผลิตภัณฑ์ของคนในชุมชนส่วนใหญ่ไม่สามารถแข่งขันได้ ต้องออกไปขายสินค้าตามที่ต่าง ๆ ไม่มีความสุข รายได้ไปตกอยู่กับผู้ประกอบการคนเดียวหรือบางกลุ่มเล็ก ไม่กระจายถึงประชาชนกลุ่มใหญ่ในชุมชนอย่างแท้จริง ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานรากไม่ประสบผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร กอปรกับรายได้จากการท่องเที่ยวที่เป็นกระแสหลักของประเทศ ส่วนใหญ่ตกไปอยู่ในกลุ่มทุนเอกชน เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ห้างร้านใหญ่ ๆ กรุ๊ปทัวร์ ไม่ลงไปถึงฐานรากเช่นเดียวกัน

ดังนั้นจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนผ่านยุคการผลิตกันขายสินค้า OTOP ออกจากชุมชนเพียงด้านเดียวสู่การเพิ่มช่องทางสร้างรายได้ตามความต้องการ (Demand Driven Local Economy) โดยการขายสินค้าอยู่ในชุมชนที่มาจากการท่องเที่ยว โดยใช้เสน่ห์ภูมิปัญญา วิถีชีวิต วัฒนธรรม และความคิด

สร้างสรรค์แปลงเป็นรายได้ ทั้งนี้ครอบครัวและลูกหลานยังอยู่ร่วมกัน ไม่ต้องแข่งขันนำผลิตภัณฑ์ออกไปขายนอกชุมชน เป็นชุมชนท่องเที่ยวที่เป็นเจ้าบ้านที่ดี ชวนกันคิด ชวนกันทำ ผลิตภัณฑ์และบริการ รวมทั้งมีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวระดับชุมชนที่มีเสน่ห์ดึงดูดและมีคุณค่าเพียงพอให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมเยือนและใช้จ่ายเงินในทุกกิจกรรมของชุมชน ซึ่งรายได้จะกระจายอยู่กับคนในชุมชนทุกคนมีความสุข เป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน (Strength with in) และเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากอย่างแท้จริง (กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย, 2561: 2-3)

ในส่วนของชุมชนวัฒนธรรมตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์นั้นประวัติของตำบลนี้คือ เดิมอำเภอลาดยาวเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอโกรกพระมีสภาพแวดล้อมทั่วไปเป็นป่าทึบอุดมสมบูรณ์ทั้งทางด้านกายภาพและชีวภาพ ปัจจุบันตำบลลาดยาวประกอบไปด้วย 15 หมู่บ้านคือ บ้านบึงหล่ม, บ้านคลองสาละ, บ้านทุ่งแม่น้ำน้อย, บ้านลาดยาว, บ้านดอนปอ, บ้านดงมะไฟ, บ้านวังชมพู, บ้านหนองกระทุ่ม, บ้านหนองซี้ไต้, บ้านวังยาง, บ้านหนองไทร, บ้านดอนธาตุ, บ้านริมบึง ในส่วนเดิมตำบลหนองนมวัวเป็นส่วนหนึ่งของตำบลหนองยาว อำเภอลาดยาว ต่อมาได้แยกออกมาเป็นตำบลหนองนมวัว ในปี พ.ศ. 2515 เพื่อความสะดวกในการปกครองดูแลได้ทั่วถึง โดยใช้ชื่อตำบลหนองนมวัวตามชื่อหมู่บ้านที่เป็นศูนย์กลาง โดยหนองนมวัวนั้นเดิมที่มีหนองน้ำขนาดใหญ่และมีต้นนมวัวขึ้นอยู่มาก และเมื่อมีการตั้งชุมชนในบริเวณนี้จึงเรียกว่า "หนองนมวัว" ตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของอำเภอลาดยาว ห่างจากที่ว่าการอำเภอลาดยาว ประมาณ 10 กิโลเมตร ห่างจากศาลากลางจังหวัดนครสวรรค์ ประมาณ 30 กิโลเมตร และห่างจากกรุงเทพมหานคร โดยทางรถยนต์ ประมาณ 350 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 43 ตารางกิโลเมตรหรือประมาณ 26,875 ไร่ ภูมิประเทศในตำบลหนองนมวัวเป็นพื้นที่ค่อนข้างลาดเอียง โดยเทือกที่สูงทางตะวันตกมาทางตะวันออก จึงทำให้ตำบลหนองนมวัวประสบปัญหาเกี่ยวกับน้ำท่วมเป็นประจำ และบางส่วนเป็นพื้นที่ราบต่ำจึงใช้พื้นที่บริเวณนี้ทำนาทำไร่ ฯลฯ ประชากรอาศัยหนาแน่นเป็นหย่อม ๆ ชาวตำบลหนองนมวัวมีลักษณะแบบสังคมเกษตรวิถีชาวพุทธ ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม พึ่งพาอาศัยกัน มีวัดเป็นศูนย์รวมจิตใจ ประชาชนในตำบลจึงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและยังคงสืบสานประเพณีวัฒนธรรมสำคัญของตำบล ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับวัดและพิธีกรรมทางศาสนา ได้แก่ ประเพณีสงกรานต์ที่มีพิธีรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ตามส่วนราชการและในหมู่บ้าน ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา ณ วัดในหมู่บ้าน ประเพณีตักบาตรเทโวโรหณะ และประเพณีลอยกระทง โดยเฉพาะที่วัดหนองนมวัว หมู่ที่ 1 และวัดโป่งยอ หมู่ที่ 8 (องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนมวัว, ม.ป.ป.)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชน OTOP นวัตวิถี โดยใช้กระบวนการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการจัดการชุมชนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

2. เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษแก่ชุมชนเพื่อใช้ในการสื่อสารภายในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว

ขอบเขตของโครงการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

แนวทางในการส่งเสริมในการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ ผู้บริหารในชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สภาวัฒนธรรม คนในชุมชน

ขอบเขตด้านตัวแปร

ด้านเชิงปริมาณ ได้แก่ ผู้บริหารในชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สภาวัฒนธรรม คนในชุมชน

ด้านเชิงคุณภาพ ได้แก่ แนวทางการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์

ขอบเขตด้านระยะเวลา กำหนดระยะเวลา 10 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2561–กันยายน 2562

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์” ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เก็บข้อมูลภาคสนาม ณ ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถีบ้านหนองนมวัว ต.หนองนมวัว อ.ลาดยาว จ.นครสวรรค์ โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสนทนากลุ่ม และการอบรมเชิงปฏิบัติการ
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
5. นำเสนอผลงานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ และบทความทางวิชาการ

สรุปผลการวิจัย

จากผลวิจัยสามารถสรุปผลตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลที่ได้จากการศึกษารูปแบบภาษาคือ ร้อยละ ผลจากการสำรวจพบว่า ผู้นำชุมชนและคนในชุมชนมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันร้อยละ ร้อย ที่เห็นว่าการสื่อสาร

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างมากในปัจจุบัน จึงมีการวางแผนร่วมกันในการหาแนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีการหาแนวทางในการส่งเสริมคือ การฝึกอบรมทางด้านภาษาอังกฤษกับผู้นำและคนภายในชุมชนเพื่อใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของคนในสังคมเบื้องต้น

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษแก่ชุมชนเพื่อใช้ในการสื่อสารภายในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว ผู้วิจัยได้จัดอบรมภาษาอังกฤษให้แก่ผู้นำชุมชนหรือตัวแทนผู้นำชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ จำนวนทั้งสิ้น 30 คน

ผู้เข้าอบรมจะเข้ารับการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการอบรม ด้วยข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ การทดลองใช้ และค่าสถิติที่เหมาะสมทั้งความยากง่าย ความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงแล้ว หลังจากนั้นจะเข้าอบรม จำนวน 30 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยจะใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วยข้อสอบฉบับเดิม เพื่อประเมินความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาอังกฤษ ทั้งนี้พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

แนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

1. สภาพชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ในส่วนชุมชนวัฒนธรรมตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์นั้นประวัติของตำบลนี้คือ เดิมอำเภอลาดยาวเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอโกรกพระ มีสภาพแวดล้อมทั่วไปเป็นป่าทึบอุดมสมบูรณ์ทั้งทางด้านกายภาพและชีวภาพ ปัจจุบันตำบลลาดยาวประกอบไปด้วย 15 หมู่บ้านคือ บ้านบึงหล่ม, บ้านคลองสาละ, บ้านทุ่งแม่น้ำน้อย, บ้านลาดยาว, บ้านดอนบอ, บ้านดงมะไฟ, บ้านวังชมพู, บ้านหนองกระทุ่ม, บ้านหนองขี้ไต้, บ้านวังยาง, บ้านหนองไทร, บ้านดอนธาตุ, บ้านริมบึง ในส่วนเดิมตำบลหนองนมวัวเป็นส่วนหนึ่งของตำบลหนองยาว อำเภอลาดยาว ต่อมาได้แยกออกมาเป็นตำบลหนองนมวัว ในปี พ.ศ. 2515 เพื่อความสะดวกในการปกครองดูแลได้ทั่วถึง โดยใช้ชื่อตำบลหนองนมวัวตามชื่อหมู่บ้านที่เป็นศูนย์กลาง โดยหนองนมวัวนั้นเดิมที่มีหนองน้ำขนาดใหญ่และมีต้นนมวัวขึ้นอยู่มาก และเมื่อมีการตั้งชุมชนในบริเวณนี้จึงเรียกว่า "หนองนมวัว" ตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของอำเภอลาดยาว ห่างจากที่ว่าการ อำเภอลาดยาว ประมาณ 10 กิโลเมตร ห่างจากศาลากลางจังหวัดนครสวรรค์ ประมาณ 30 กิโลเมตร และห่างจากกรุงเทพมหานครโดยทางรถยนต์ ประมาณ 350 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 43 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 26,875 ไร่ ภูมิประเทศในตำบลหนองนมวัวเป็นพื้นที่ค่อนข้างลาดเอียง โดยเทือกที่สูงทางตะวันตกมาทางตะวันออก จึงทำให้ ตำบลหนองนมวัว ประสบปัญหาเกี่ยวกับน้ำท่วมเป็นประจำ และบางส่วนเป็นพื้นที่ราบต่ำ จึงใช้พื้นที่ บริเวณนี้ ทำนา ทำไร่ ฯลฯ ประชากรอาศัยหนาแน่นเป็นหย่อม ๆ ชาวตำบลหนอง

นมวัวมีลักษณะแบบสังคมเกษตรวิถีชาวพุทธ ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม พึ่งพาอาศัยกัน มีวัดเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชนในตำบล จึงอยู่ร่วมกันอย่าง สันติสุข และยังคงสืบสานประเพณีวัฒนธรรมสำคัญของตำบล ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับวัดและพิธีกรรมทางศาสนา ได้แก่ ประเพณีสงกรานต์ ที่มีพิธีรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ตามส่วนราชการและในหมู่บ้าน ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา ณ วัดในหมู่บ้าน ประเพณีตักบาตรเทโวโรหณะ และประเพณีลอยกระทง โดยเฉพาะที่วัดหนองนมวัว หมู่ที่ 1 และวัดโป่งยอ หมู่ที่ 8 ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิธร เจริญหอม (2552) ที่ศึกษาความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวของบ้านพินนาเพื่อสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวที่เหมาะสม ผลการวิจัยพบว่าบ้านพินนามีสถานที่และประเพณีสำคัญที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้จำนวน 10 แห่ง ซึ่งเป็นแหล่งวัฒนธรรมเก่าแก่เหมาะที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมากที่สุด และเป็นชุมชนที่มีความหลากหลายทางด้านประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ แหล่งประวัติศาสตร์ สามารถจัดรูปแบบการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับ สุรัชย์ ชนะบุรณ์ (2550) ที่กล่าวถึงศึกษาศักยภาพ และการจัดท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การเลือกท่องเที่ยวในรูปแบบโฮมสเตย์เพื่อศึกษาศักยภาพและการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การเลือกท่องเที่ยวในรูปแบบโฮมสเตย์เพื่อศึกษาวิถีชีวิต มรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน

2. ศักยภาพในการจัดการท่องเที่ยวชุมชน OTOP นวัตกรรมในพื้นที่ตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ มีศักยภาพด้านทุนทางสังคมที่เป็นแหล่งเรียนรู้ ประกอบด้วยความเป็นประวัติศาสตร์ โบราณสถาน พิพิธภัณฑสถาน วิถีวัฒนธรรมพื้นบ้านท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น การแสดงพื้นบ้าน พิธีกรรมความเชื่อ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพยากรทางธรรมชาติ กลุ่มอาชีพต่าง ๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ นอกจากนั้นมีการบริหารจัดการที่เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน องค์กรท้องถิ่น สถาบันการศึกษา หน่วยงานราชการ อาทิ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนมวัว สภาวัฒนธรรมอำเภอโรงเรียน และกลุ่มองค์กรภายในชุมชน เป็นต้น ได้มีการส่งเสริมและพัฒนา ปรับปรุงสภาพแวดล้อม การบริหารจัดการ การส่งเสริมและพัฒนาขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างจิตสำนึกและตระหนักในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวิถีวัฒนธรรมของชุมชน มีการศึกษาดูงานจากชุมชนต้นแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การจัดอบรมให้ความรู้ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการจัดกิจกรรมเปิดบ้านเยี่ยมชุมชนวัฒนธรรมเพื่อค้นหาศักยภาพร่วมกัน ทั้งนี้ปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประกอบด้วยประวัติศาสตร์ชุมชน ความเป็นเอกลักษณ์กลุ่มชาติพันธุ์ วิถีชีวิตของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ วัฒนธรรมประเพณี ในส่วนของภูมิปัญญาท้องถิ่นมีการรวมกลุ่มอาชีพเสริมเพื่อสร้างรายได้เสริมให้กับครอบครัว เช่น กลุ่มแปรรูปอาหาร กลุ่มการแสดงพื้นบ้าน กลุ่มจักสาน เป็นต้น การละเล่นพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ให้ได้ชม เช่น กีฬาพื้นบ้าน ด้านการรับรองผู้มาเยือนของชุมชน มีการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้มาเยือนโดยมีการรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวให้มาเยี่ยมชมได้รับประทานอาหารและบรรยากาศท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Sproule (1996) ได้เสนอองค์ประกอบความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชนเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ประกอบด้วย ศักยภาพของพื้นที่ ศักยภาพของชุมชนที่มีความเป็นเอกลักษณ์และเข้มแข็งพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางบวกและทางลบ และการให้ชุมชนมีความรู้ในด้านการจัดการท่องเที่ยว มีการรวมกลุ่มกันทำงานอย่างเป็นระบบ เคารพกฎระเบียบและกติกาจะทำให้ทำงานได้ราบรื่น เกิดความรักใคร่สามัคคีของคนในชุมชน มีศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนการจัดการพิพิธภัณฑสถาน มีการ

เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งประสานงานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนและคนในชุมชน ให้ตระหนักถึงคุณค่า และเห็นความสำคัญในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการแบ่งหน้าที่ในชุมชนให้ชัดเจน และประสานความร่วมมือกับองค์กรในท้องถิ่น

3. แนวทางในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนด้วย 1) การจัดทำข้อมูลแหล่งการเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภาคภาษาอังกฤษ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร การประสานงานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และคนในชุมชน 2) การกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อสร้างความพร้อมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภาคภาษาอังกฤษ 3) การจัดตั้งหน่วยงานประสานความร่วมมือชุมชนวัฒนธรรมระหว่างเครือข่ายในชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้นำชุมชนและคนในชุมชน 4) การจัดตั้งคณะกรรมการอำนวยการ และคณะ กรรมการดำเนินงานชุมชนวัฒนธรรมในพื้นที่ 5) การสร้างจิตสำนึกของคนในชุมชนให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการดูแลรักษา ส่งเสริม การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภาคภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมด้านความรู้ การสร้างจิตสำนึกด้านวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมและการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 6) การให้คุณค่า การเพิ่มมูลค่าแก่ชุมชนโดยร่วมกันสืบค้นสิ่งที่ดีงามที่ควรค่าแก่การฟื้นฟูของชุมชนวัฒนธรรมและการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นของปราชญ์ชาวบ้านมาเป็นจุดขายให้กับนักท่องเที่ยวได้เข้าไปศึกษาและเยี่ยมชม และสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ และ 7) การประเมินและปรับปรุง พัฒนากิจกรรมการดำเนินงานจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้านภาษาอังกฤษ โดยชุมชนอย่างต่อเนื่องสร้างจุดเด่น พัฒนาจุดด้อยให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและผู้มาเยือน ซึ่งสอดคล้องกับวันสาต ศรีสุพรรณ (2553) ที่ได้ศึกษาแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน ผลวิจัยพบว่าวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวของชุมชนลุ่มแม่น้ำตาปีมีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นที่เอื้อต่อการท่องเที่ยวการท่องเที่ยวทั้งในแง่ประวัติศาสตร์ กลุ่มชาติพันธุ์ ภาษา วรรณกรรม การละเล่นพื้นบ้านศาสนา พิธีกรรมและความเชื่อ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและสภาพภูมิประเทศทางธรรมชาติ แนวทางการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนลุ่มน้ำตาปี ประกอบด้วย 1) อนุรักษ์สร้างจิตสำนึกของคนในชุมชนให้มีความรู้สึกเป็นเจ้าของ มีความรับผิดชอบร่วมกันในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม ความสะดวกของสถานที่ และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว 2) สร้างคุณค่าให้แก่ชุมชน โดยร่วมกันศึกษาค้นคว้าหาสิ่งที่ดีและมีประโยชน์เพื่อนำมาจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งความมีอัธยาศัยไมตรีของชุมชน 3) มีการวางแผนแบ่งความรับผิดชอบร่วมกันในการดำเนินงานและการแบ่งปันผลประโยชน์ และ 4) การจัดเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อ 1) ชุมชนเล็งเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและความร่วมมือดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง 2) ชุมชนต้องรักและหวงแหนวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น 3) แผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ 4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยว และ 5) ผู้มีส่วนร่วมในการจัดและพัฒนาการท่องเที่ยวได้รับผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเป็นธรรม

พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวให้กับประชาชนในชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์

ในการฝึกอบรม นอกจากเอกสารการอบรมจะเน้นสำนวนภาษาที่ชาวต่างประเทศใช้จริงและเน้นสำนวน ภาษาที่ประชาชนต้องการศึกษาแล้ว เนื้อหาที่เรียนจะเน้นบริบทของชุมชนนั้น ๆ เพื่อให้ผู้อบรมเข้าใจ สามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้อง เพราะมีบริบทที่เป็นชุมชนของผู้ใช้ภาษาอย่างแท้จริงแล้ว ผู้วิจัยยังได้ใช้แนวการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) หรือ CLT ซึ่งเป็นแนว การสอนที่เชื่อว่าเน้นการฝึกภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้เพื่อการสื่อสารได้จริง และเป็นการสื่อสาร ทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน แต่เน้นที่สุดคือทักษะการฟัง และการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่ประชาชน ในชุมชนนำไปใช้สื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากที่สุด ซึ่งการสอนวิธีนี้สอดคล้องกับ Bailey (1999) ที่กล่าวไว้ว่า ภาษาคือสิ่งสำคัญที่ทำให้คน สื่อสารกันได้โดยอาศัยทักษะการสื่อสาร 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทั้ง 4 ทักษะนี้จะช่วยกันทำให้การสื่อสารเป็นที่เข้าใจและบรรลุวัตถุประสงค์มากขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการฝึกทักษะภาษา ให้เป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและการ ปฏิบัติงาน (Tasks) โดยเน้นกิจกรรมหรือสร้างสถานการณ์จำลองให้ผู้เข้าอบรม พบเจอในชีวิตประจำวัน หรือเมื่อต้องสื่อสารกับนักท่องเที่ยว โดยกำหนดรูปแบบสำนวนภาษาและคำศัพท์ที่ควรรู้ให้ฝึกออกเสียง พูดซ้ำ ๆ ให้ ถูกต้องและคล่องแคล่ว แสดงอารมณ์ความรู้สึกเหมือนจริง เพื่อที่เมื่อทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เช่น กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมุติ หรือสถานการณ์จำลอง ผู้เข้าอบรมจะได้ทำกิจกรรมได้โดยไม่ สดุด ซึ่งสอดคล้องกับ Richards (2006) Willis (1996) และ Ellis (2007) ที่กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ต้องเน้นให้ปฏิบัติจริง เน้นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจริง ให้ โอกาสผู้เรียนได้พัฒนาทั้งความคล่อง (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) ของภาษา และกิจกรรมที่ จะให้ผู้เรียนนั้นมีความเชื่อมโยงกับที่ใช้จริง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. สร้างจิตสำนึกในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้คุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษไปสอดแทรกในการสื่อสารในชุมชน และวางแผนการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่หลากหลาย และการสร้างช่องทางการสื่อสารประชาสัมพันธ์วัฒนธรรมชุมชนเป็นภาษาอังกฤษและหลากหลายภาษา
2. การจัดทำหลักสูตรเกี่ยวกับการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่เด็กและเยาวชนในชุมชน โดยให้ปราชญ์ชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่ความรู้และจัดทำหลักสูตรโดยทำเป็น 2 ภาษาทั้งภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการอนุรักษ์และสืบทอดศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดฝึกอบรม

วัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยนี้คือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษในด้านการท่องเที่ยว ให้แก่ผู้นำชุมชนหรือตัวแทนจากชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ตำบลหนองนมวัว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งจากกระบวนการทำวิจัยและผลการวิจัยได้นำมาซึ่ง

ข้อเสนอแนะสำหรับการฝึกอบรมทักษะทางภาษา สำหรับประชาชนในชุมชน ซึ่งไม่จำกัดเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่สามารถนำไปใช้กับการอบรมกับทุกภาษาได้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ก่อนการจัดอบรม เพื่อประสิทธิภาพของการอบรม ผู้วิจัยหรือผู้จัดอบรม ควรดำเนินการก่อนการอบรมดังนี้

1.1 สำรวจความต้องการในการเรียนภาษาของคนในชุมชน เพื่อช่วยให้สามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหา ออกแบบลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล การกำหนดช่วงเวลาและระยะเวลาในการจัดอบรมได้เหมาะสม

1.2 สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยหรือผู้จัดอบรมกับชุมชน โดยไปพบทำความรู้จัก แจกวัสดุประสงค์ของการจัดอบรมและประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับ รับสมัครผู้เข้าร่วมอบรมหาช่องทางหรือ วิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันสม่ำเสมอ

1.3 ประชุมนิเทศ เพื่อรับทราบกระบวนการจัดอบรมและข้อตกลงในการเข้าร่วมอบรม

2. ระหว่างการจัดอบรม

ในช่วงระหว่างการจัดอบรม ผู้วิจัยต้องมีกลยุทธ์ในการรักษาจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ไม่ให้ออกจากการอบรมหรือขาดการอบรมบ่อย เพราะจะมีผลกระทบต่อการศึกษาข้อมูลการวิจัยและผลการวิจัยที่คลาดเคลื่อน วิธีการหนึ่งที่จะลดปัญหาดังกล่าวคือการสร้างแรงจูงใจ เนื่องจากประชาชนในชุมชนที่เข้าอบรมเป็นผู้ที่ต้องประกอบอาชีพ การที่ต้องสละเวลาจากการประกอบอาชีพหารายได้เลี้ยงครอบครัวมาอบรมในระยะเวลาค่อนข้างนานนั้น ผู้ให้การอบรมต้องให้ผู้เข้าอบรมตระหนักถึงประโยชน์และความคุ้มค่า ดึงดูดใจให้ผู้เข้าอบรมตลอดระยะเวลาการอบรม แรงจูงใจดังกล่าวอาจเป็นบรรยากาศการเรียนที่สนุก ความเป็นกันเองระหว่างผู้เข้าอบรมด้วยกันเองและระหว่างผู้เข้าอบรมกับผู้ให้การอบรม การให้โอกาส การยอมรับในความสามารถที่แตกต่าง การให้รางวัลหรือการตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้น

3. หลังการอบรม เมื่อการอบรมสิ้นสุดลง ผู้ให้การอบรมควรดำเนินการดังนี้

3.1 ติดต่อสื่อสารกับผู้เข้าร่วมอบรมด้วยภาษาที่รับการอบรมไป ผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เช่น โทรศัพท์ อีเมล โลกออนไลน์ เฟสบุ๊ค หรือช่องทางอื่น เพื่อทบทวนภาษาที่เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ หรือเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำ ได้ทันทีที่ผู้เข้าอบรมมีปัญหาด้านภาษา การใช้ภาษาในการสื่อสาร ฯลฯ

3.2 กระตุ้นให้มีการขยายผลความรู้ที่ได้จากการอบรม ไปสู่คนอื่น ๆ ในชุมชน โดยผู้ให้การอบรมควรพร้อมที่จะให้คำแนะนำด้านเนื้อหา วิธีถ่ายทอด หรือสนับสนุนด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนตามควร

3.3 สำรวจปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าอบรม เมื่อใช้ภาษากับชาวต่างประเทศเป็นระยะ ๆ เพื่อให้การช่วยเหลือหรือหาแนวทางในการจัดอบรมให้ในครั้งต่อไป

3.4 สร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการศึกษากับชุมชน เพื่อส่งเสริมให้มีการพัฒนางานร่วมกันทั้งงานวิจัย การฝึกอบรม และการนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้จริงและต่อเนื่อง

3.5 เพื่อการสร้างชุมชนที่เข้มแข็ง ช่วยเหลือตนเองได้ และใช้เอกสารฝึกอบรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นและทดลองใช้อย่างได้ผลแล้วให้เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น สถานศึกษาควรจัดอบรมเทคนิควิธี

สอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้นำชุมชนหรือตัวแทน เพื่อจะได้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ประชาชนในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดเนื้อหาและวิธีสอน

เนื้อหาการอบรม ที่ได้จากการสำรวจความต้องการของชุมชนมาก่อน และสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของชุมชนนั้น เมื่อนำมาจัดทำเป็นเอกสารในการอบรม ควรมีลักษณะดังนี้

1. เป็นภาษาที่ใช้จริง ใช้คำศัพท์และโครงสร้างสั้น ๆ กระชับ ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย
2. จัดทำสื่อซีดีเสียง การออกเสียงคำศัพท์ หรือโครงสร้างสำนวนภาษาด้วยเสียงเจ้าของภาษา พร้อมการแปลความหมายเป็นภาษาไทย เพื่อให้สะดวกต่อการทบทวน การเรียนซ้ำ หรือศึกษาด้วยตนเอง ในขณะที่กำลังทำงานหรือกิจวัตรประจำวัน รวมถึงเผยแพร่ผ่านสื่อวิทยุชุมชน
3. เน้นกิจกรรมฝึกทักษะหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้สำนวนภาษาบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ แต่กิจกรรมต่างกัน เช่น กิจกรรมคู่ กลุ่ม หรือทั้งชั้น รวมถึงเกม หรือบทบาทสมมติ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ นอกจากนี้กำหนดสถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหาเมื่อพบกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ด้วย
4. ควรบรรจุเนื้อหาด้านผลิตภัณฑ์ชุมชนหรือของที่ระลึกที่โดดเด่น พร้อมคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด เพื่อความมั่นใจในการสื่อให้ผู้ซื้อเข้าใจและสามารถสร้างรายได้เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

สิ่งที่ค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้ นำมาซึ่งข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. สร้างงานวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการท่องเที่ยวให้กับประชาชนในชุมชน OTOP นวัตกรรม ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ในชุมชนอื่น ๆ ในจังหวัดนครสวรรค์
2. สร้างงานวิจัยด้านเทคนิค วิธีสอน ให้แก่ผู้นำชุมชนหรือตัวแทนชุมชนที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ แต่ยังขาดประสบการณ์ด้านการสอน เพื่อประโยชน์การขยายผลความรู้ด้านภาษาให้กับคนในชุมชนได้กว้างขวาง และเพื่อโอกาสของประชาชนในชุมชนได้เข้าถึงความรู้ได้อย่างทั่วถึง
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำยุทธศาสตร์ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและภูมิปัญญาแบบมีส่วนร่วมของชุมชนในพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์โดยการนำภาษาอังกฤษมาใช้ในการประชาสัมพันธ์

บรรณานุกรม

กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. (2561). *คู่มือการดำเนินงานแนวทาง OTOP นวัตกรรม*. สืบค้น

5 มกราคม 2562, จาก <http://plan.cdd.go.th..>

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). *รายงานการประชุมประจำปี 2556*. กรุงเทพฯ: ประภาสการพิมพ์, จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต. (2561). *ความสำคัญของภาษาอังกฤษ*. สืบค้น 8 มกราคม 2562, จาก

<https://sites.google.com/site/krujitpisut/khwam-sakhay-khng-phasaxangksv>.

- จุฑามาศ คงสวัสดิ์. (2550). *การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัดนครปฐม*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร,
- ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว. (2554). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540*. กรุงเทพฯ: สมานการพิมพ์,
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2542). *การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
- พจนา บุญคุ้ม. (2556). *คู่มือการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน*. กรุงเทพฯ: โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิต และธรรมชาติ,
- วันสาด ศรีสุวรรณ. (2553). *รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนลุ่มน้ำตาปี* (วิทยานิพนธ์ดุสิตบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิกันต์ เจริญหอม. (2552). *การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบ้านพันนา ตำบลพันนา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร* (ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สินธุ์ สโรบล. (2546). *แนวคิดการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย.
- สุรัชย์ ชนะบุรณ์. (2550). *ศักยภาพและการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบ้านเชียงเหียน ตำบลเขวาสองเมือง จังหวัดมหาสารคาม*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนมวัว. (ม.ป.ป.). *ประวัติหมู่บ้านหนองนมวัว*. สืบค้น 25 ธันวาคม 2561, จาก <https://www.nongnomwua.go.th/>
- Bailey, T. (1999). *Foreign Language Anxiety and Learning Style*. London: Longman.
- Ellis, R. (2007). *Task-based Language Learning and Teaching*. Oxford: Oxford.
- Richards, J. (2006). *Curriculum Development in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sproule, K.W. (1999). *The ecotourism equation: Measuring the impacts*. Bulletin series Yale School of Forestry and Environmental Studies. Newhaven: Yale University.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Essex: Longman.